

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrér Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

Jo.—¡Ola! ¿Qué diém de nou?

SUSCRIPTOR.—No m' entrefingui que vaig molt depressa.

J.—Vaja, deixis de tonterías. Ja coneix que está cremat per lo de l' altre dia.

S.—Es clar que ho estich. Si me va deixar ab la parau-la á la boca. Antes me feya moltes festas, ara que ja te lo periódich encarrilat, ni menos fa cas de mí. ¡Ah! ¡escolti! Fins dimars no vaig rebrer lo periódich ¡aixó es un escandol!

J.—Te rahó per queixarse. No tingui por que li torni á succehir. Desde avuy ja no lo rebrá pel correu. Tindrem repartidors que li portarán á casa antes de vendrel los xicots.

S.—Ara que diu del xicots: ¿Quina ventatja hi ha en ser suscriptor? Un número suelto val un ral, y per suscripció també val un ral.

J.—Ab aixó s' equivoca. A vosté li costa quatre rals cada mes y hi ha mesos que rebrá cinch números. Pero no está aquí la ventatja dels suscriptors. ¿Té confiansa en mí vosté? ¿No li he dat més de lo que li habia promés? ¿Veigi si en lo prospecte li vaig oferir rés de lo que ara li dono?

Deya: *De vegadas fins hi haurá ninots.* N'hi hagut sempre.

En lo número passat hi habia sis articles.

No los trovará may en cap periódich. Vosté deixim fer, lo periódich es catalá y jo li asseguro que ho será de noms y de fets.

LAS QUATRE RAMBLAS.

Hi ha afició á Barcelona á partir las cosas en quatre.

Jo no sé si aixó procedeix de las quatre barras de sanch; pero tenim los quatre cantons del Call, los quatre cantons de

bella fila, las quatre ramblas, l' olla ab las quatre carns,...

Parlem ara de las quatre ramblas, y comensém per dir que ja sabem que en rigor no son quatre sino una sola; pero aixis y tot convenim en que cada una de las suas denominacions té un carácter peculiar que la diferencia completament de las altres.

Lo primer tros anomenat rambla del Capellans, se distingeix per la falta de mohiment, de juventut de apariencia alegre. La paret de Betlem ne ocupa un bon tros de la acera dreta y ja li dona algo de aspecte clerical; los estudiants que per allí transitan, educats entre mossen fulano y mossen menguano, sembla com si fessin tuf de solteron, y fins en lo modo de tallarse los cabells y de portar lo vestit de curf capellaneijan.

Jo mateix, que casi no tinch res de capellá, si alguna volta distret he donat un passeix per aquell tros, me he trovat al cap de una estona com si m' entrabanqués la sotana, y me venian ganas de péndrer polvo, y me venian á la memoria cosas en llatí, que no pot ser sinó que en aquella atmósfera se mantinguian constantment estufios clericals, ja que en lloch me succeheix lo que en aquell siti.

Atravesso desde Betlem á la Virreina; metrobo en la rambla de las flors, y ben considerat no se me acut al pensament per molt que discorri un puesto mes adequat per vendrehí lo que allí se ven.

Per tot aquell dilatat espay, lo cel es mes alegre; los vehins tenen afició á aucells, que son entre lo animal, lo mes análech á las flors; camina un per allí ab lo abandono y voluptuositat que los jardins inspiran. Allí es ahont ab mes facilitat se admet la idea de los rejuveneixements de que parlan las antiguas fáulas: los requiebros surtan espontáneos de los llavis; las horas passan rápidas con lo olor de las flors. Contemplant las jovenetas que lo dematí se hi passeijan, es impossible no comparar á la morena de roijas gal-tas ab lo clavell; una cara pál-lida, de ulls ben tallats y ab certa grogor de aquellas que son indici de un organisme delicat y de melancolia, fa pensar tot seguit en la passionera. Una joveneta vestida de glassa, simpática, de faccions que

revelan un cor obert y carinyós, sembla una rosa blanca animada, y la noya endressadeta, pobre y limpia que no llama la atenció, pero que encanta vista de prop, fa lo paper de la viola boscana.

Mes aixis com en un jardí, passat lo temps de las flors, si no se'l cuida hi creixen los escardots y las plantas silvestres de aspecte menos agradable y de olor may buscada, aixis també la rambla de las flors, quant deixa de serho se converteix en paseij de camalluentas y mossos de la escuadra.

Los diumenjes á certa hora hi acudeixen ab los mocadors encarcerats, un al cap ab un nus que deixa las puntas tiessas com dugas orelles de burro, un al coll de colorainas dominadas per lo groch de ocre y lo vermell mes enverinat y la punta del detrás subjectada per lo lligam del davantal que casi dona volta á tota la falda y es molt llis y llarch, y un á la ma molt ben plegat, que los serveix per molts diumenjes, puig per mocarse ne portan un altre á la butxaca. Allí parlan de la seba terra, del aplech, del promés y de los defectes dels seus amos y de las renyinas que tenen ab sas amigas, y de quant gastan en roba y quant tenen estalviat en lo racó de la caixa.

Desde lo teatro del Liceo fins al de Santa Creu, hi corra la rambla qu' en dihuen del mitj, y no hi ha tal mitj ni tal aca; pero ja está dit aixis y no hi ha com dirho aixis per entendreu.

Alló es lo centro de la cultura barcelonesa. De tal modo es característich aquell tros, que los capellans y los camalluents no se fan estranyar en cap carrer de Barcelona, y posats allí á passeijar se converteixen en gent inverosímil que sembla que ha errat lo camí.

Los vestits que allí se usan, no tenen la senzilla elegancia de los de la rambla de las flors, ni la austeritat solemne que convé á la de los capellans, ni lo amanerament y poch garbo de los que tapan á las camalluentas; mostrant mes estudi, mes coneixement de lo art de vestirse, mes riquesa, mes aficions mundanas; mes refinament de gust.

Allí hi ha cadiras y poltronas per seurer; tot son modis-

tas, venedors de diaris, cafés, perfumerias, fondas, guanterias, grabats, retratos, en una paraula: allí està compendiat lo bo y millor de la capital: fins lo editor de aquet periodich hi té una botiga de llibres.

Y com en aquet mon cada cosa està feta per una cosa corresponent y las lleys universals las atrauen y armonisan, á la rambla del mitj acudeixen totes las vanitats, tots los notables, totes las personas que estiman la civilisació admetentla ab sas ventatjes y defectes: las bellas arts, lo luxo, la ostentació, la frivolitat, y en menos paraulas tots los fills de la ociositat y la riquesa.

Tant propia es aquella esfera de lo poeta que en lo front porta lo porvenir de la humanitat (sapiga ó no revelar-lo) com del bailari de teatro, que á puntades de peu fa bullir l'olla, mentres li fan lo llit á l'hospital.

No hi ha desde la rambla del mitj á la de Santa Mónica mes tretjo que lo que ocupa la ridicula fatxada del teatro de Santa Creu; pero en tan breu espay se hi troba una transformació especialissima.

Altjacosos, soldats y ninyeras (¿cóm se deu dir ninyera en catalá?) compónen lo públich de aquell siti, y observin ab quina discreció elimino de aquet públich la gent mes pública que lo frecuenta!

La paret de la Dressana, los canons de la porta del Banch, y la vista de Monjuich, influeixen no poch en que aquell tros soldadeiji y (aquí de la lley de atracció) es punt que pot dir-se axiomatich lo de qué si en un desert si planta una ninyera, al cap del mes hi naix un soldat; axis com si tanqueu ben be un soldat en qualsevol siti, al girar lo cap ja hi trobareu á la bora seva una ninyera ab criatura y tot. La lley de aqueix fenómeno natural no es coneguda; pero lo fenómeno ecisteix y no es de los que menos contribueixen á fer admirar la sabiduria de lo qui feu lo mon.

Allí se menjan taronjas y se beu orxata de chufas, se enamora ab marcialitat y se concibeixen los transports de las passions mes puras entre las indigestions infantils y los fums del ranxo que surtan per las reixas del cuartel.

Allí lo galanteijador sol prepararse un esdevenir de tor-na de pa y tros de butifarra que lo arrebat y li fa solivera; allí molt sovint, li succeeix que quant deuria acabar la relació cayent á terra y besant las mitjas blavas de la doncella, te de aixecarse tiesso y quadrarse y estirar lo bras y posarse la ma al front y tornarla á deixar caurer ab rebolada, porque entre mitj de dos paraulas amorosas gramaticalment inseparables, ha passat lo capitá, que te mal genit.

En aquell reduit tros de passeij, que comparat ab tot Barcelona es ben poca cosa, es ahont cau en mes criaturas, de alguns sigles en aquesta part y fins pedria ser que molts extrafets deguessin la sua desgracia á las distraccions patidas per las minyonas que los portaban á brassos quant eran petils.

No hi ha cosa mes natural que estas repetidas caigudas. Lo soldat jove, briós y apassionat en extrem, pinta á la minyona ab tota la fogositat de la juventut y del ofici, lo amor que lo arrebat. La mossa se lo ascolta ab la boca baddada y no se recorda de lo que fa ni veu lo que la rodeja. Arriba ell á alló de que quant prengui la lliencia se anirán casats á la seva terra ahont será mestressa de sa casa y que en compte de haber de bregar ab quitxalla de altri, podrá passar lo dia apeixant á sos propis fills. Allavors lo embadaliment de la mossa arriba á lo últim grau: expressa la sua admiració alsant los ulls al cel y obrint los brassos, y ¡cata-pum! vet aquí la criatura á terra ab un nyanyu al front quant ne surt mes barato.

A voltas no es aixins, sino que tres ó quatre de ellas fan rotllo deixant los noys que juguin apoyats en lo pedris y á lo millor se senten crits y gemechs porque un dells ha patit detriment. Si es cosa que no s' pugui ocultar á los pares, la criada passa un rato de mal humor; pero guanya molt terreno aquell dia la afició que porta á lo valent militar que l'hi ha promés traurerla de aquella servil dependencia y colocarla ahont mereix estar.

Lo endemá, cosa segura: lo soldat menja fruita ó butifarra y torna, tot de franch y no de lo pitjor.

Lo carácter especial de cada una de las quatre ramblas ó parts de la Rambla fa molt temps que dura y durará mentres aquella gran via siguia lo centro de Barcelona, lo centro

únich lo mateix per los que viuen en lo incipient ensanche, que per los que desde que nasqueren han habitat en lo Pa-dró y en lo Pla de Palacio. Sempre la Rambla, com tot lo de Espayna, comensa per eclesiástichs y acaba ab soldats.

X.

A DOS PRESUMITS.

que al parlar de la gloria de lo rector de Vallfogona varen dir que no li envejavan.

Soneto.

Nanos ridículs, que os mofeu de atletas
A qui sempre ha mimat la fama histórica,
Quant de sa tomba encara la llum fosfórica
Gloriosa brilla entre 'ls mes grans planetas;
No cap lo geni en closas tan estreles:

Prenehu com resposta categórica:
Puig sou, plens de Gramática y Retórica,
Bons mestres de minyons, dolents poetas.

¿Qué hi fá que un de vosaltres no compregui

Que en mitj del cel de gloria que 'l cubria
No es taca 'l núvol que vostre ull sorprengui!

¿Qué hi fá, si sap lo mon que os desprecia,
Que encara que algun cop lo Sol l' ofengui
Ha sigut sempre 'l Sol, lo rey del dia?

S. P.

CAMPOS ELÍSEOS.

TUTTI IN MASCHERA, ópera en quatre actes, del mestre Pedrotti.

La ópera que dimars passat se posá en escena en lo teatro de 'ls Campos Eliseos, devant de una numerosa concurrencia, té, á nostre modo de veurer, un títol mes llarch que lo que deyan los cartells: lo títol deu ser: *Tutti in maschera è tutto in maschera*, com si diguessim *Tots y tot disfressats*. Diré lo perquè, que á mi m' agrada probar las cosas fins á la evidencia. Y despres, no se 'ns dignia res per aquet allargament de títol, ja que la empresa també en los cartells va permétrers allargar la ópera, puig deyan, y aixins va ser en la representació, que l' ópera té quatre actes, sent aixís que no 'n té mes que tres, y amor ab amor se paga.

Que tots van disfressats, es mes clar que un ou del dia. Lo caricato porta lo traje del carnestoltas del Born, y tots los altres portan la seva disfressa menos lo barítono. Pero aquet, coneixent que es ridícul ser l' únich sensa disfressa, fa veurer que no sap portar lo seu vestit propi de moro, y quasi sembla que donaria quatre duros per no tenir brassos ni camas. Lo carnestoltas del Born y lo tenor, creyent que es de veras que lo barítono no sap portar lo vestit, se 'n van corrent á casa de la Pelegrina, llógan dos trages del tot iguals á lo d' aquet, y en l' últim acte vétals aquí fets dos moros idéntichs al altre, menos en lo color de la barba; y una de dos: ó no saben portar lo vestit, ó saben escarnir molt bé al barítono. Ja 'ls tenim *tutti in maschera*.

Veijam ara com es tot disfressat. La decoració del primer acte es un café disfressat de cuina: qualsevol diria que alló es una cuina si 'l libretto no digués que es un café. Aixó de vendre lo libretto, es un perjudici; perquè aixís veijin quina gracia té saber que alló no es cap cuina! La decoració del segon acte va triar una disfressa molt incómoda, perquè son dugas salas disfressadas ab un sol sostre disfressat de cel, com si diguessim dos moros ab un sol turbant. Sens dubte la sala de la esquerra coneix la incomoditat que está sufrint, pren un assiento en la central, y sen' va, ala, ala, ala, cap á casa de un senyor de Damasco, tota sola. Allí la lloga lo barítono pera disfressar la seva sala turca, y aquesta es la disfressa de la decoració del tercer acte. La del quart contín si va disfressada, que serveix de ball de máscaras.

Veijin si pot arribar á mes la mania de disfressarse tot en aquesta ópera, qué l' *allegro* del duettino de tiple y tenor del acte segon, va vestit d' *allegro* del duo de tenor y cari-

cato de l' *Elixir d' amore*. Es clar: qui va ab un coix, al cap de l' any... ja se sap.

En quant á lo cant, totes las parts ho disfressan protubé de manera que lo caricato, podria estalbiarse lo fingir la veu quant en l' últim acte esbronca á la seva senyora; perquè aixó de posar una disfressa sobre un altre, es no tenir compassió de la música, que deu ofegarse de calor, sobre tot en aquet temps que 'n fa per vendre.

¿Veuen com també va *tutto in maschera*?

La orquesta y los coros diuen: no senyor; ja que tot se disfressa, nosaltres no, y toca y cantan sense disfressa. Fa be: jo 'ls alabo lo gust.

La música, 'ns agrada; es en general bastant nova, y hi han algunas pessas que respiran espontaneitat, ajust, etc.

y totes aquellas cosas que acostuman á dir los diaris.

PAU BUNYEGAS.

UN DIA DE PEGA.

Hi há dias que mes valdria no aixecarse.

Pero com la pega, sempre es pega, també hi há dias que un se aixeca si 's plau per forsa. Aixís me passá á mi lo diumenje últim, diumenje que com un poema de épicas desditxas conservaré en la memoria tota ma vida.

Figureuvos que eran las onse del matí y dormia encara mes ensopit que un soch.

Tot de un plegat un estrany espatech, una brusca impulsio y uns punxagudissims dolors me obligan á unir lo interrumpit fil de las ideas del dissapte.

Y ab los ulls del enteniment y de la cara mes oberts que la butxaca de un pródich, jo veji un gran esqueix en la tela del catre y vaig palpar-me en la clepsa un bony... ¡Mare de Deu, quin bony!

Y compregui que la Caterina, la meva despesera, me se habia fet càrrech de un descosit que amenassaba ruina.

Y compregui també que las ruinas cansadas de amenassas, habian passat á vias de fet.

Y que 'l fet consistia en una caiguda.

Crido, ningú 'm respónt y maleheixo mon aïslament.

Y la pega que presidia ja á mos actes me enviá una companyera.

Aixís no hagués vingut may!

Era la bugadera de casa que 'm venia á buscar brunquinas.

A reclamar trenta sis cuartos que se li debian.

Tot en ella era net, menos la llengua y la conciencia.

Res de estrany, donchs, tenia que després de una copiosa pluja de blasfemias, aprofitantse de un moment de distracció me deixés sense pantalons jaqué y armilla, única roba que poseia pera sortir al carrer.

Y obligat á estarme en casa, vaig malehir altre vegada mon aïslament.

Y aparegué en Joanet, company de glories y fatigas. No sé perquè me semblá un missatjer de la mes negra pega.

Aixís fou.

Per ell sapigui que grans cartells anunciaban per las plassas y carrers la publicació de una obra que jo habia escrit; de una obra que me habia costat cinch anys de penosos treballs; de una obra que debia realisar mos hermosos sómits de gloria.

Per ell sapigui que lo meu advocat-escribent la habia venuda com propia, y que com propia la publicaba desde Londres.

En un instant volaren totes las il·lusions de la vida.

Aquell cop me deixá tonto.

Mes encara no som ahont debem arribar.

La pega en figura de cartér me portá dos cartas.

La una era de la meba tia. L' altre de la noya del meu cor.

En la primera hi habia una lletra de vint duros que m' enviaban per fer alguns encàrrechs. En la segona molts romansos y una cita per aquella mateixa nit en los Campos Eliseos.

MODAS.

Lit. Lavielle

¡Municipal, agarrém aquesta mosca, que m'ha robat lo llonguet que porta al cap!
— Déus estar fet à menjar palla; ¿qué no veus que es un barret?.

Una idea me assaltà com un llampech.
Necessito dinérs y á pas de Lutzana y abroba enmatlle-
vada corro cap á casa de un comerciant.

¡Viatje inútil! Es diumenje, y es forsós quedarme ab las
butxacas buydas.

Desesperat, pujo al casino, negocio la lletra, ja se entent
ab pèrdua; franch ó doble, me dich, baixo á la timba, un
as quiebra lo joch y en lo curt espay de mitxa hora, quedo
mes tronat que una tempestat de estiu.

Surto de allí; mos ulls no veuhén res; lo servell me bull
y las camas me portan maquinalment á casa.

Topo ab la Caterina, recorro la caiguda, lo bony, la
bugadera, se obran mos llabis per donar pas á la mes furi-
bunda catarinaria y de cop no me acudeix cap paraula.

Habia perdut fins las ganas de parlar.

Lo temps passa; mes la pega no 'm deixa.

Son las sis; y lo dinar es á taula.

Comenzo per la escudella, y vet aquí una mosca; se-

gueix la carn de olla, y vet aquí un cabell; hi ha peix y m'
empasso una espina; amaneixo l' ansiam y aboco las cetri-
lleras; tallo pá y 'm tallo l'dit; y cremat ab mi mateix, ho
enjego tot á fregar y men vaitj de taula.

Son las vuit. Cap als Camps-Elísseos falta gent.

Arrivo, y al pendrer la entrada men adono que consti-
tueix mon unich patrimoni mitj duro mes groch que los que
están ab lo fel sobre-eixit.

Y aquí me teniu de portas á fora, espera que te espera,
fins que se acaba la funció.

Despres de tres horas de fer lo gegant surt la meva díossa.

La inflexible mátria y pátria potestat se interposa com
una carrera entre ella y jo.

No ting cap mes recurs que seguirla.

Aixis la acompanyo fins á la porta de la seva morada.

Y vetem aquí fen lo gegant altre cop.

Al cap de un ratet, un mocador blanch en son balcó me
decideix á pujá.

Me esperaba en lo replá de la escaleta.

Apenas comensém á fer petar la claca, sentim de impro-
vis la terrible veu de la pátria potestat.

Mon amor s'esglaya y 'm tira la porta pe'ls bigotis,
mentres que jo baixo los esglaons de sis en sis.

Arribo al carrer y aquella veu me persegueix encara
desde lo balcó, cridánt: lladres! lladres!!...

Lo inesperat cas arrastra la curiositat de la gent y en un
tancar y obrir de ulls caych entre las fornidas grapas de un
sereno que, sense entendres de rahóns me conduceix á casa
de la ciutat.

Allí trovo un senyor ab borlas que ab sos principis de
autoritat me proba hasta la evidencia, que una autoritat pot
tenir principis y deixar de tenir modos.

Per últim arriba la desitjada llibertat!

Gracias á Deu que meu vaig á dormir.

Pero la pega no 'm deixa aclucar los ulls.

En la matinada del dia següent rebo una carta.
Era un passaport que a instància de la família m' en-
viaba lo meu amor.

En vintiquatre horas no mes ho havia perdut tot: glo-
ria, amor, y diners!

Cada hu la pèga per lo que la pèga.

A mi 'm pèga per la pèga!!!

L' INGLÉS.

LO LLENGUATJE DE LAS FLORS.

Sentat dintre una glorieta
del jardí de ca'l meu avi,
volguent fer una poesieta,
per més que de ser poeta
Deu me'n quart que may m'alabi,
Contemplaba jo las flors
que en lo meu entorn s'alsaban,
y volguí fer un esforç
per saber lo que allavors
aquellas flors enrahonaban.

Si lo poeta, si l'amant
de las plantas sent paraulas,
¿no puch sentir altre tant?
¿serveix pera un botavant
haber anat per las avlas?

¿Qué'm diuen las clavellinas
que ab oberts clavells me miran?
¿qué, las peonias purpurinas?
¿qué, las rosas, que entre espinas,
per veurem, son coll estiran?

¿Qué vols dir groga ginesta
ab la fragancia que escampas,
si ha passat la teva festa;
si de ta feina estás llesta,
sense gegants, sense trampas?

¿Qué parlas tu, passionera,
que per canyas t'entrellassas?
¿tu, hermosa carabassera,
que com coqueta, severa,
m'ofereixes carabassas?

¿Qué dius tu, malva d'olor,
que tas fullas esparramas?
¿y de qué, pàlit, t'esclamas
lliri, que en lo surtidor
estas prenent banys de camas?

¿Qué vols dir, boscana viola,
que 't consums pera parlar?
¿qué cridas, camelia, sola,
sense branca? ¿t' desconsola
que ningú 't vingua á olorar?

¿Cap sigrany! ¡tantas preguntas
per saber la flor qué diu!
¿es tan clar, y no ho barruntas?
¿no mes diuen totas juntas:
—Ja hem arribat al estiu.—

PAU BUNYEGAS.

BALANSA HIDROSTATICA.

I.

Veliaqui que farà uns vint dias que en la nostra redacció
varem rebre una carta dirigida al director y redactors de
UN TROS DE PAPER, convidantnos ab molts modos á presen-
ciar las provas de unas balansas anomenadas hidrostaticas.

En la carta nos deyan que ab las tals balansas podia dis-
tingirse ab seguretat una moneda bona ó de lley, de una
moneda falsa ó del Papiol.

La prova havia de tenir lloch en la fonda de Catalunya.

Era un dia defesta: no teniam gaire feyna, y com ja ha-
biam avisat en lo número 6, que los redactors de UN TROS
DE PAPER eran deu, hi varem anar tots menos tres.

Hi havia una pila de gent.

Treuen la balansa, hi possan monedas, las unas ana-
ban fins al cul de un vas ple de no sé qué, que hi havia
assota, n'hi havia que se quedaban á mitj camí, y las altres
anaban fins á dalt de tot.

Lo que feya la prova ja deya antes, aquesta moneda farà
axó, aquesta farà alló, pero se va acabar la funció sense
que quedessin convensuts, perque nos faltaba saber si las
monedas que ells donaban per falsas ó bonas ho eran real-
ment. Ja nos las varen deixar tocar pero si volen que 'ls di-
gui la veritat, no hi entenem gran cosa y aixís es que mol-
tas de las que van donar per falsas las hauriam pres nosal-
tres per bonas.

Acabada la prova nos van fer entrar en un saló ahont hi
havia una taula parada y vulgas ó no vulgas nos hi varen
fer seure, no servintnos per rés alló de *Fugi d'aquí, vol ca-
llar, pues no falta mes. No sé perque s'han de molestar.*

Tots nosaltres ja habiam esmorsat, pero varem fer tots
los medis perque ningú ho conegués.

L'esmorsá va ser de cal ample. Hasta Champagne y tot.

Acabat hi va haber brindis, y naturalment los nostres
van sé en catalá.

L'endemá los demás periódichs van posar l'invent á
las estrellas, pero nosaltres que no ho varem entendre be
varem resoldrer no dirne rés. Aixís ho varem fer.

II.

Al cobrar, á principis d'aquel més los lloguers de la
caseta que tinch al carrer de las Molas, un dels llogueters me
va encaixar una moneda de vuit duros falsa. Tant falsa que
semblaba que l'havian retallat d'algun cul de llumenera.
Al cobrarla feya bona cara, pero portantla á la butxaca se
n'hi va anar la mica d'or que tenia.

En vista d'aixó vaig fer aqueix càlcul:

Unas balansas hidrostaticas valen vuit duros. Si es una
enganyifla 'm faré càrrech que m'han donat una altre mo-
neda falsa, y si no ho es, ab una dobleta de vuit duros falsa
que jo deixi de pendrer ja tindré las balansas de franch.

Men vaig al carrer de la llibreteria n.º 22, y 'm gasto
los vuit doros.

Tinch las balansas á casa, he fet una pila de provas y
van d'alló mes bé.

Lo procediment es molt fácil. Qualsevol per tonto que
sigui pot fer us de las balansas. Hasta poden servir per los
redactors del *Diari d'en Brusi*.

ROBERT SANALL.

—¡Qu' es alegre *El Lloyd Español*!

Primer trova inconvenients *Las Carabassas de Montroig*,
y es pensa que es gatada, y s'afigura que es del mateix gé-
nero que totas las de 'n Pitarra y dupla que estigui censu-
rada.

Després fingeix que defensar la comedia es atacarlo á ell,
y tracta de enganyar al públich, ab la butllofa de que part de
la premsa se ha coligado contra ell. Contra ell... ¡puf!

Lo *Anunciador Catalan*; lo ha pentinat com mereixia,
nosaltres, com que diu que no entenem lo castellá. ¿Qué
li hem de dir sino que Dén lo fassi bó?

Lo *Lloyd* es lo únich diari á qui se li ha dit que escribia
falsedats, y ha tingut de callar y rosegarse la llengua.

Nosaltres nos pensabam que UN TROS DE PAPER feya
riurer molt; més ara ningú se riu sino de *Lo Lloyd*. ¡Vaija
no 'ns prengui los parroquians!

¿No han sentit á parlar del Chato del Encant?

D'aqueix bon home en cóntan una anécdota que á pri-
mera vista sembla inventada, pero podém assegurar que es
histórica.

Era un Diumenge.

Lo sol ja comensaba á fer mala cara.

Lo Chato del Encant la feya molt bona.

Estaba molt vermell.

Tant com lo liquit que acaba de véurer.

Tot aixó passaba en lo Poble Nou.

La porta del Cementiri estaba encara oberta.

Si hagués estat tancada, lo Chato no hi hauria entrat.

Ja 'l tenim á dins del Cementiri.

Una de las escalas que serveixen per los morts que
volen humitats, estaba arrambada á la paret.

Acababan de destapar un ninxo.

Veu lo Chato l'escala, y cap á dalt falta gent.

Trova lo ninxo obert y se fica á dinar.

Lo Sol ja havia acabat l'oli.

La llum del cremell va bastar per il·luminar als encar-
regats de tornar las escalas á son puesto.

La escala que havia servit al Chato feya companya á las
altres.

Aquella nit los morts, no varen fer cap bestiesa, y a
es que lo Chato la va passar ab un son.

Lo Sol ja s'havia fet anunciar per los núvols que
nia allí á la bora.

Al Chato ja li havia passat l'acolorament.

Per las habitacions que tenia al devant va comprén-
dre que allí no era á casa seva.

En aquell moment un dels mossos del Cementiri fe-
la passada.

Lo veu lo Chato, y treynt lo cap per lo ninxo, cri-
—Pst., Pst.

Lo mosso, nò acostumat á bromas d'aqueixas, s'espa-
ta, reula y va en busca dels seus companys.

Tots varen tenir lo susto del primer mosso.

Ell ja cridaba: ¡Soch lo Chato del Encant! ¡Soch lo Cha-
to del Encant! pero com ningú podia esplicarse com lo Cha-
to se trobava allí dalt, varen tardar molt en comprendre que
no era ningú de l'altre mon, y acostantli una escala, va
cullir al ésser á baix una séria pallissa, perque no torn-
may més á dormir á las casas dels altres.

ROBERT SANALL.

Solució de la charada anterior.

VILANOVA.

Solució del geroglífich anterior.

¿Quán as fa la campanassa?

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R. — Juan Jordi.

Barcelona. 1865.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pas-
de Escudillers, número 4.